

ἁγίαν Λαύραν καὶ διὰ τὴν πατρίδα, ἀλλὰ καὶ διὰ τὰ τα-
μεία τῆς πατρὶδος.

Ἡ ἰδανικωτέρα φιλοδοξία τοῦ ἦτο ἡ ἀπελευθέρωσις τῆς
Θεσσαλίας. Ἄλλ' ἡ πατρίς καὶ τὸ ἐγὼ ἦσαν τότε συνδε-
δεμένα φαίνεται παρ' αὐτῷ, ὥστε δὲν ἐνόει τὸ ἐν χωριστὰ
ἀπὸ τοῦ ἄλλο. Διὰ τοῦτο ἀπελευθέρωσις τῆς Θεσσαλίας ἐσή-
μαινεν ἀνάκτησιν διαμφισβητουμένων οἰκογενειακῶν κτη-
μάτων εἰς τὸ Τσίρτι, τρεῖς περίπου ὥρας μακρὰν τῆς Λα-
ρίσης, ἐχόντων ἑκτασὶν πεντηκοντακισχιλίων στρεμμάτων.
Συγχρόνως προτίθετο νὰ πολιτευθῇ, ἐκλεγόμενος βουλευ-
τῆς ἀπὸ τὴν Σούρπην. Ὡς πολιτευτῆς θὰ ἐπεδίωκε βεβαίως
τὰ μεγάλα τοῦ σχεδία, διότι ὁ Βελέντζας εἶναι τύπος **ἐπι-
χειρηματίου**, καὶ διὰ τῆς λέξεως αὐτῆς ἐρχόμεθα εἰς
τὸν θεμελιώδη τοῦ ἀνδρὸς χαρακτῆρα. Λέγεται ὅτι εἶναι
θαυμάσιος εἰς τὸ ἐπινοεῖν, ἀνίκανος δὲ εἰς τὸ ἐκτελεῖν.
Πάντοτε ἔχει εἰς τὸν νοῦν τοῦ τρεῖς τέσσαρας ἐπιχειρήσεις
ἀνακατωμένας, βέβαιος ὢν ὅτι ἂν ἀποτύχουν αἱ τρεῖς θὰ
ἐπιτύχῃ ἐπὶ τέλους ἡ τετάρτη. Τοιοῦτον δ' ἐπ' ἀνὰ κάτω
τύπον προσέλαβον καὶ τὰ ἐγκλήματά του, ἂν εἶναι ἀληθές
ὅτι καὶ τοῦ ἐλλείμματος εἶναι δράστης καὶ τοῦ γραματο-
σήμου παραχαράκτης καὶ εἰς τοὺς καυμέδους ἐπαίξε δρῶν
πρόσωπον καὶ τῶν πειρατειῶν δὲν ἦτο ξένος. Τὸ ἐν ἐζήτει
νὰ καλύψῃ διὰ τοῦ ἄλλου καὶ τὸ τρίτον νὰ θεραπεύσῃ διὰ
τοῦ τετάρτου. Μεταξὺ ἄλλων ἐπιχειρήσεων ὤνει-
ρεύετο καὶ τὴν ἀποξήρανσιν τῆς Λίμνης τοῦ Ἑζερῦ.
Ἄν εἶναι ἀληθές, ὅτι δι' ὅλων διήκει ὁ λεγόμενος δυῖσμός
καὶ ὅτι ἕκαστος ἀνθρώπος ἔχει τὸν Ἀριμάνην του καὶ τὸν
Ζωρόαστην, τὴν ἀρχὴν δηλαδὴ τοῦ καλοῦ καὶ τοῦ πονη-
ροῦ. Τότε καὶ ὁ σήμερον χαρακτηριζόμενος εἶχε τοὺς δύο
τοῦ δαίμονος, οἵτινες ἐμοιράζοντο τὸ βασίλειον τῆς ψυχῆς
του· ὁ εἰς τὸν ἑκάμην ἄγιον, ὁ δ' ἄλλος τὸν μετεμόρφου
εἰς διάβολον. Ὁ Βελέντζας κατέτεμνε τὴν ἐπιχειρηματι-
κότητα τοῦ πνεύματος αὐτοῦ εἰς χρηματιστικὰς ἐπιχειρή-
σεις καὶ εἰς ληστρικάς. Μὲ τὴν λίμνην τοῦ Ἑζερῦ καὶ τὴν
παραποίησιν τοῦ χαρτοσήμου· μὲ τὴν Καστανιώτισσαν τὸν
καυλὲν, μὲ τὴν βουλευτικὴν ἐκλογὴν καμμίαν ληστοπειρα-
τείαν· μὲ τὰ μεταλλεῖα τὸ μεταλλεῖον τοῦ Θεβαΐκου ταμείου.
Τὸ τελευταῖον τοῦτο μᾶς ὑπενθυμίζει ὅτι εἰς τὴν περίο-
δον τῆς μεταλλευτικῆς μανίας ἐν Ἑλλάδι, ὁ Βελέντζας κα-
τῶρθωσε καὶ ἔλαβεν ἱκανὰ μεταλλεῖα, ἔχων ἀγαπητοὺς ἐν
χρυσῷ ἀδελφοὺς τὸν Κεχαγιάν καὶ τὸν Σιμόπουλον. Λέγεται
μάλιστα ὅτι ὅπως ὠφελήθησαν οἱ τελευταῖοι, δὲν ὠφελήθη
αὐτός, ὅστις πάντοτε εἶχε τὴν φλέβα τῆς ἀγαθότητός του
καὶ ὅταν ἔχῃ τις νὰ κάμῃ μὲ τραπέζιτας, ἡ φλέβ' αὐτῆς αἰω-
νίως ὑποβάλλει τὸν κύριόν της εἰς φλεβοτομίαν.

Κατὰ τὰ τελευταῖα δύο ἔτη ὁ Βελέντζας ἐφαίνετο ὀλί-
γον καταβεβλημένος. Εἶχε χάσει τὴν χαρακτηρίζουσαν αὐ-
τὸν διαύγειαν πνεύματος. Δάμψεις τινες ἡλιθιότητος διεφά-
νοντο ποῦ καὶ ποῦ ἐν τῇ ὁμιλίᾳ του. Κυρίως ἐφαίνετο ἀφη-
ρημένος. Ἀρχίζεν ὁμιλίαν, τὴν διέκοπτε καὶ μετεπήδα εἰς
ἄλλην ἱστορίαν. Ἀρὰ γε κατεγίνετο τόσον πολὺ μὲ τὴν
συνείδησιν του ὥστε ἀφηρεῖτο ἀπὸ τοῦ ἐξωτερικοῦ κόσμου·
Ἀρὰ γε τὰ ἐν παντὶ ἀνθρώπῳ μαντικὰ ἐνστικτὰ ἐτάραττον
τὴν ψυχὴν του καὶ ἦτο εἰς διαρκῆ μετ' αὐτῆς πόλεμον·
Ἀρὰ γε προσηθάνετο ὅτι δὲν θὰ εὗρισκε διέξοδον ἐκ τοῦ
λαβυρίνθου εἰς ὃν τὸν ἐρρίψε τὸ τυχοδιωκτικὸν αὐτοῦ πνεῦμα·
Ἐκαλεσθάν.

ΠΟΙΚΙΛΑ.

Τὸ ζήτημα τὸ ἐξω ἀπὸ τοῦ ἑνα μέρους,
Ἄπ' τ' ἄλλο ὁ Βελέντζας, υἱὸς καὶ συντροφία,
Τὸ θέατρον Φαλήρου, τοῦ Ὑμηττοῦ ὁ γέρος,
Ὅλα αὐτὰ βαρύνουν μὲ ἴση σημασία.
Καὶ τόνα καὶ τὸ ἄλλο σημαίνει κάτι τι
Γιὰ κάθε πεζογράφο, γιὰ κάθε ποιητή.

Ἄν ρίψωμεν, ὡς λέγουν οἱ ἀρθρογράφοι, πάλιν
Ἐν βλέμμα πρὸς τὰ ἐξω, καὶ ἐν καιρῷ νυκτός
Ὀφόμεθα τοὺς Τούρκους εἰς κίνησιν μεγάλην,
Καὶ ὀχυρώσεις Ἀρτας ἐντός τε καὶ ἐκτός.
Ὅρῳμεν οὖν ἐν τούτοις Σουλτάνον μὴ σκοποῦντα
Δωρῆσαι τῇ Ἑλλάδι οὔτε τοῦ χρόνου Πούντα.

Οἱ φίλοι πρέσβεις ὁμῶς μᾶς ἀναγγέλλουν τώρα
Πῶς ἔγινε μὲ τᾶλλα καὶ ἡ ἐπιτροπή . . .
Ἀπὸ καλὰ μεγάλα μᾶς ἦλθε τόση μπόρα,
Ὅπου κανεὶς δὲν ξέρει τί πρῶτον νὰ εἰπῇ.
Ἐδῶ οἱ καυμέδες, ἐκεῖ ἐπιτροπαῖς,
Ἐξω τιμὴ καὶ δόξα, καὶ μέσα ἡ ἵντροπαῖς.

Μὰ τοῦτο μὴν πειράζῃ κανένα πατριώτη,
Τὸ ἐξω θὰ σκεπάσῃ τὰ τόσα μας κακά·
Μόλις ὅσπιν Πούντα γίνῃ ἡ ἐφοδος ἡ πρώτη,
Θὰ πᾶν κατὰ διαβόλου καὶ τὰ Βελεντζικά.
Σ' ἐκεῖνό μας τὸ γλέντι καὶ στῆς χαρᾶς ἀπάνω
Θὰ θυμηθῇ Βελέντζα κανεὶς ἡ Μεγαπάνω;

Μὰ καὶ τὸ Φάληρό μας γιὰ μιὰ στιγμὴ ἄς ἴδουμε . . .
Τί θέατρο! Τί λούσο! . . . ψυχὴ μου στὰ Πατήσια!
Parole donnée ὡς λέγω πῶς ἀπὸ ἴδω μπορούμε
Ἐστὰ μέρη τῶν πατέρων νὰ πᾶμε ὁλοῦσια.
Νὰ πάρουμε μαζί μας καὶ πῶς ἡλεκτρικό,
Κι' ἄς φέξῃ πλὰ νὰ ποῦμε ἐκεῖ στὸ Δομοκό.

Μὰ τῆς Ἐφημερίδος αὐτὸς ὁ γέρος πάλι
Ποῖος τάχατε νὰ ἦναι καὶ ἀπὸ ποῦ κατέβῃ;
Μυστήριο τῶντι μὲ ἔννοια μεγάλη!
Ἐτοῦ Ὑμηττοῦ τὰ πόδια τί διάβολο γυρεύει;
Μήπως θὰ προφητεύσῃ εἰς τὴν Ἐφημερίδα
Ποῖα δόξα περιμένει τὴν φίλην μας πατρίδα;

Προφήτεψέ μας, γέρο, εἰπέ μας τί θά γίνη;
Τί λές; . . . αὐτό τὸ χρόνο θά 'δοῦμε Θεσσαλία;
Θά ζῇ χωρίς πολέμους κ; ἡ γέα 'Ρωμιοσύνη;
Θά ξεφυτρώσῃ πάλι καμμιὰ ἐπιστρατεία;
Γιὰ πές μας, κ; ἄλλοι κλέφταις ἰσὶτό μέλλον θά φανοῦν;
Καὶ θέατρα καινούρια ἀκόμη θά γενοῦν;

Ἄλλ' ἔξαφνα ὁ γέρος, ἀντὶ νὰ ἀπαντήσῃ,
'Απὸ 'μπροστά μας φεύγει καὶ χάνεται μὲ μιά . . .
'Ω! ποῖός αὐτὸ τὸ θαῦμα μπορεῖ νὰ ἐξηγήσῃ;
Καμπούρογλου, σὺ δὲς μας ἐξηγήσῃ καμμιὰ.
Ποῖός εἶν' αὐτὸς ὁ γέρος κανεῖς δὲν θά μᾶς πῇ;
Μὴν ᾔναι ἡ κατάρρα, τοῦ ἔθνους ἡ ἔντροπή;

Souris

ΠΡΟ ΕΝΟΣ ΕΤΟΥΣ

Ἐν ἓκ τῶν μυστηρίων ἐπὶ τῶν ὁποίων ἡ κοινωνία μετ' ἀγωνίας ἀναμένει νὰ ἐπιχυθῇ φῶς εἶναι καὶ τοῦτο: πῶς ἡ ὑπόθεσις τῶν καϊμέδων ἀπὸ ἐνὸς καὶ ἐπέκεινα ἔτους ἐλθούσα εἰς γνῶσιν τῆς Εἰσαγγελικῆς ἀρχῆς μετὰ μαρτυριῶν, ἐν λεπτομερείαις, μετ' ἀποδείξεων, ἐτάφη ὑπὸ τὴν πλάκα τῆς ἀδιαφορίας τῆς Εἰσαγγελικῆς ἀρχῆς. Εἰς ἓκ τῶν ἀνακριθέντων κατ' αὐτὰς μαρτύρων κατέθεσε πράγματα το ὅποια πρὸ ἐνὸς καὶ ἡμίσεως ἔτους ἀνεκοινώθησαν εἰς τὴν Εἰσαγγελίαν, ἀλλ' ἄνευ ἀποτελέσματος. Εἶναι ἀρκετὰ περίεργοι αἱ καταθέσεις τοῦ ἐν λόγῳ μάρτυρος, ἐφ' ᾧ καὶ παρατιθέμεθα αὐτὰς, χωρὶς νὰ νομίζωμεν ὅτι παραβλάπτουμε δι' ἀποκαλύψεω τὴν πορείαν τῶν ἀνακρίσεων, πρῶτον διότι κατ' ἀρχὴν εἰμεθα ὑπὲρ τῆς δημοσιότητος αὐτῶν κατὰ τὴν ἀγγλικὴν σύστησιν καὶ ἔπειτα ὅτι αἱ ἐν λόγῳ ἀποκαλύψεις ἀναφέρονται εἰς παρελθόντα γεγονότα.

Ἐμπορός τις ἐκ Βώλου εἶχε δανείσει χρήματα εἰς τὸν Βελέντζαν ζητήσαντα αὐτὰ δι' ἀνάγκας τῆς Θεσσαλικῆς ἐπαναστάσεως. Ὅτε οὗτος ἐπρόκειτο νὰ ἐπιστρέψῃ τῷ ἐμπόρῳ τὰ χρήματα, τοῦ ἔδωκε καὶ μερικὸς καϊμέδων, ὅπως τοὺς ἐξαργυρώσῃ εἰς Βῶλον. Ἐκεῖ ἔμαθεν ὅτι αἱ τουρκικαὶ ἀρχαὶ τὸν ὑποπτεύοντα ὥς δώσαντα εἰς κυκλοφορίαν κίβδηλα χαρτονομίσματα. Ἦναγκάσθη ὁθεν νὰ φύγῃ ἐκ Βώλου καὶ νὰ γράψῃ εἰς τὸν Δελοῦδαν διὰ τὸ γεγονός, παρ' οὗ καὶ ἔλαβεν ἀπάντησιν ὅτι τὸ πρᾶγμα θὰ διορθωθῇ. Ἡ ἐπιστολὴ αὕτη ἡ ἐνοχοποιούσα τὸν Βελέντζαν ὀλίγου δεῖν ἐγένετο ἀφορμὴ φόνου τοῦ εἰς οὐ εὐρίσκετο χεῖρας ἐμπορίου. Διότι ἐλθὼν εἰς Ἀθήνας νὰ κατοικήσῃ εἰς ξενοδοχεῖον, δέχεται μίαν νύκτα τὴν ἐπίσκεψιν τριῶν ἀγνώστων, ἐνὸς στρατιωτικοῦ καὶ δύο πολιτῶν, οἵτινες ἐνοπλοὶ ἐζήτησαν νὰ ἐκβιάσωσι τὴν ἐπιστολὴν τοῦ Βελέντζα, ἀλλ' ὁ ἐμπόρος ἀντίστη, ὑποβληθεὶς μάλιστα καὶ εἰς ὄρκον ὅτι τὴν ἐξέσχιεν.

Τὸ γεγονός τοῦτο περιήλθεν εἰς γνῶσιν τοῦ ἐν λόγῳ μάρτυρος ὅστις ἐκ σφοδρᾶς περιέργειας κυριευθεὶς καὶ θέλων νὰ ἐξιχνιάσῃ τὴν περίεργον αὐτὴν ὑπόθεσιν δὲν ζεύρομεν πῶς συννητήθη μετὰ τοῦ Τακούση τὸν ὁποῖον ὑποπτεύετο ὡς πρόσωπον ἱκανὸν νὰ ἐνέχεται εἰς τοιοῦτου εἶδους ἐγ-

κλήματα καὶ ζητήσας νὰ τὸν προκαταλάβῃ τοῦ λέγει μὲ ὕφος μυστηριώδες:

— Βρὲ Τακούση, θά σὲ καταγγείλω εἰς τὴν Τουρκίαν, ὡς εἰσάγοντα κίβδηλους καϊμέδες, ξεύρεις ὅτι εἰμαι ἀντιπρόσωπος τῆς Ὁθωμανικῆς Τραπεζίης.

Ὁ Τακούσης πιστεύσας εἰς τὴν ἰδανικὴν ιδιότητα τοῦ μάρτυρος ἐζήτησε νὰ τὴν ἐκμεταλλευθῇ ἄλλως πως καὶ ἐλθὼν εἰς συνάντησιν τοῦ τῷ λέγει ἐὰν θέλῃ νὰ μεσιτεύσῃ, αὐτὸς γνωρίζει τοὺς κίβδηλοποιούς καὶ δύναται νὰ καταγγείλῃ εἰς τὴν Ὁθωμανικὴν Κυβέρνησιν, ἀρκεῖ νὰ διανεμηθοῦν τὴν ἀμοιβήν.

Ὁ μάρτυς εὐρίσκει τότε δύο Γάλλους ἀνταποκριτάς, τοὺς κ. κ. Δελονγκῆ καὶ Σοῦτερ, πρὸς οὓς ἀνακοινεῖ τὸ πρᾶγμα ὅπως διαπραγματευθῶσιν οὗτοι μετὰ τῆς Ὁθωμανικῆς κυβερνήσεως τὴν ἀποκάλυψιν τοῦ μυστικοῦ.

Ἐδῶ ἀνοίγομεν μίαν παρένθεσιν.

Ἐνθυμεῖσθε ὅτι τῷ καιρῷ ἐκείνῳ δυνάμει καθημερινῶν διαφόρων δημοσιευομένων ἐν τῇ Ἐφημερίδι ὁ ἐν Νεαπόλει οἶκος τῶν ἐν λόγῳ δύο ἀνταποκριτῶν, τὸν ὁποῖον εἶχον καταρτίσει καὶ εἰς αἰθουσαν ὑποδοχῆς, ἐνθα καὶ χορὸς ἐδόθη ὑποδεχομένης τοὺς ξένους τῆς μικρᾶς Λευκρητίας Βοργίας, διαβοήτου κόρης τοῦ κ. Δελογκῆ, εἶχε καλυφθῇ ὑπὸ μυστηριώδους ἐξωτερικοῦ. Καθ' ἐκάστην ἑσπέραν οἱ ἐν τῷ οἴκῳ ἤνωχλοῦντο ὑπὸ λιθοβολήσεων, θορύβων, ἀποπειρῶν βιασμοῦ τῶν θυρῶν καὶ τῶν παραθύρων καὶ πυροβολισμῶν. Ἡ Ἐφημερίς τὴν ἐπιούσαν ἀνέγραψε μὲ τὸ σύνθημα μυθιστορικὸν ὕφος τῆς τὰς νυκτερινὰς αὐτὰς σκηναὶς καὶ ἐπεκαλεῖτο τὴν σύντονον προσοχὴν τῆς ἀστυνομίας καὶ τῆς πόλεως ἰκὴν ὑπὲρ τῆς ἡσυχίας τῶν ξένων.

Τί συνέβαιναν; Οἱ περὶ τὴν κατασκευὴν τῶν καϊμέδων αὐρισθέντες τὰ πράγματα ἐζήτησαν νὰ ἐξαφανίσουν εἰς δυνάμει τὸν κατὰ πόδας τοῦ μυστικοῦ τῶν εὐρισκόμενων μάρτυν, ὅστις ἐσύχναζεν εἰς τὴν οἰκίαν τῶν ξένων ἀνταποκριτῶν. Μίαν δὲ νύκτα ἰδόντες πόρρωθεν τὸν Σοῦτερ καὶ ἐκλαβόντες αὐτὸν ὡς τὸν μάρτυρα ἐπυροβόλησαν δι' ὅπλου Φλωμπέρ ἀποευχόντες.

Ἐν τοσούτῳ οἱ Σοῦτερ καὶ Δελογκῆς ἀνεκοίνωσαν τὸ πρᾶγμα εἰς τὸν ἄγγλον διευθυντὴν τῆς ἐν Κωνσταντινουπόλει ἐκδιδομένης γαλλικῆς ἐφημερίδος Σταμπούλ εἰς ἣν ἐπέστελλον ἀνταποκρίσεις, κ. Χάνλυ, ὅπως οὗτος διαπραγματευθῇ μετὰ τοῦ τότε Μεγάλου Βεζύρου Χαϊρεδδίν τὴν ἐπ' ἀμοιβῇ ἀποκάλυψιν τῶν κίβδηλοποιῶν τοῦ καϊμέ.

Πρώτην ἀμοιβὴν διὰ τὰς μελλούσας ὑπηρεσίας τοῦ ὁ ἄγγλος δημοσιογράφος ἔλαβε τὴν ἀδειαν πρὸς ἐπανάληψιν τῆς παυθείσης ἐφημερίδος τοῦ. Εἶτα δ' ἐζήτησε διὰ τὴν ὅλην ὑπόθεσιν 100,000 λίρας.

Ὁ Χαϊρεδδίν ἀπέναντι τοῦ ὑπερβολικοῦ αὐτοῦ ποσοῦ λέγεται ἀπαντήσας:

— Διὰ τοιοῦτο ποσὸν μποροῦν νὰ εὐρεθοῦν καὶ ἄθωοι οἵτινες νὰ ὁμολογήσουν ὅτι κατασκευάζουν καϊμέ.

Οἱ ἀνταποκριταὶ εἶπον εἰς τὸν μάρτυρα ὅτι οἱ Τούρκοι προσφέρουν πολλὰ ὀλίγα. Ἄλλ' ὁ Τακούσης εἶχεν ὀδηγήσει τὸν μάρτυρα εἰς οἰκίαν ἐνθα ἔμελλε νὰ γνωρίσῃ οὐχὶ τοὺς ἰληθεῖς κίβδηλοποιούς, ἀλλ' ἐκείνους οἵτινες ἐγνώριζον ποῖοι εἶναι οἱ κατασκευασταὶ τοῦ καϊμέ. Φαίνεται ὅμως ὅτι οἱ ἐν τῇ οἰκίᾳ εἰς ἣν εἰσῆλθον ὁ μάρτυς συνήκουν καὶ ἐν ἐαυτοῖς τὰς δύο ιδιότητες.

Ὅτε εἰσῆλθεν εἰς τὴν αἰθουσαν, νέος τις ταραχθεὶς ἐκ τῆς παρουσίας του ἐμέσως ἐξῆλθε δι' ἄλλης θύρας. Ἄλλ' ὁ